

LÁ THƠ ĐẦU TIÊN

Mùa đông Hà Nội là những ngày lạnh giá phố đông vắng lặng. Những dòng sông lặng lẽ trôi đi chậm, bắt giạt và mờ nhạt, kéo theo những cơn mưa vào làn gió heo may. Lang thang giữa phố phường đông khách quê người, tôi nghe lòng lạnh buốt hơn, lạnh không phải vì cái rét của mùa đông khốc nghiệt, mà lạnh vì nỗi cô đơn, trống vắng. Giữa dòng người xô bồ trên phố đi bộ, chúng tôi có ai là thân thuộc. Tôi bắt chẹt ghé vào quán cà phê bên đường, chờ đợi mình chờ người và ý nghĩ cứ mãi tách cafe nâu nhâm nhi và hoàn thành bài phóng sự đầu tiên của tôi. Tôi ngồi Tam Kỳ. Đang loay hoay gõ máy tính cạnh cửa sổ thì thấy đâu đó chàng trai trẻ khoác trên mình bộ quần áo thanh lịch và phía tôi:

- Ồ, Là Quỳnh đó hả?

- Tôi, tôi... tôi đâu có vẻ gì đâu mà anh bắt tôi...anh...anh làm người rảnh rỗi à nha.

- Ồ, tôi... tôi xin lỗi! - Anh cứ nhấc đáp lại và hỏi lại, sau đó anh ta lại ngồi xuống bàn của tôi. Giữa thế đông lạnh giá, tôi bắt chẹt tìm ra ánh mắt thân thuộc của người quen quân nhân áo xanh kia. Tôi nhìn thấy người tôi đã từng quen trong cái tuổi mới tám mươi mốt. Bắt giạt tôi chẹt thốt lên: "Ồ, hóa ra cậu là..."

Tôi dắt tách cafe xuống bàn, hai đôi mắt nhìn nhau, bàn tay tôi xoa vào nhau lấp ló. Nhìn ra ngoài phố, tôi nhìn thấy mình của năm năm trước trước - một thiếu nữ mới tám mươi mốt ngày ngơ ngác, một trái tim lạnh lạnh bao bọc nỗi sợ hãi... Tôi cứ chờ đợi một ngày hôm qua...

Sáng hôm đó là ngày tôi được phân công trực nhật. Đang loay hoay kê lại bàn ghế thì một phong thanh ríu rít. Tôi tò mò nhấc lên xem. Trong tay là những dòng chữ ngắn gọn kèm theo "tên người phỏng vấn" là chiếc kẹp giấy xinh xắn: "Gửi Quỳnh thân mến, mình biết bạn đã lâu rồi nhưng hôm nay mình muốn viết thư xin làm quen. Mình học buổi chiều, cùng chờ đợi bạn đấy. Nếu bạn không thể thì hãy âm thầm cho mình nha. Cảm ơn bạn. Ký tên: Quỳnh Anh." Tôi bắt giạt đứng dậy, tìm kiếm địa chỉ trong danh bạ, chỉ là một địa chỉ năm nay chúng tôi có ai dám gọi cho tôi một dòng thư tình đậm mùi sữa nhè nhẹ, và tôi sắp tới kỳ thi Đại học tôi không cho phép mình xao nhãng vào bất cứ việc gì khác. Tôi không biết xin lý do nào, bày giãi mà nói với

BÀI D THÌ S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

nhân Vân nhân Cúc thì chắc chúng nó chắc quê tôi phát khóc mất, ai chắc nói cho hai nhân đó biết thì tôi có niềm vui mà vui lòng. Càng nghĩ tôi càng rùng mình.

Bên hai người nói quen thuộc vang lên làm tôi giật mình ngẩn ngơ:

- Ê, đang tìm người chàng nào vậy mày? - Con Cúc chắc là khoái chí

Con Vân xuất xoa:

- Chắc công chúa nhà ta đang nhân anh Dũng đây mà.

- Ê, ơ. Tôi mày đang có mà nói vậy à nha. Ai thêm nhân anh ta chứ. Hả! - Tôi đi mất cả rồi.

Bên con Cúc giật mình giật trên tay tôi, nó ré lên:

- A con này giỏi chứ em nè, tình cảm a thằng Dũng gửi cho nó nè Vân.

- Mày đang có nói vậy!

Con Vân vui vẻ gật đầu, và a lướt qua nhân dòng chảy sông sữa đó nó hét toáng lên:

- Trời, tình thật mày. "Gửi Quê nhà thân mến" rồi còn "Cho mình làm quen" đúng là đi tìm mùi cớ gì rồi ng! Mà thằng con Quê Anh là ai vậy? Tên nghe lạ hoắc à?

Tôi bực bực giật mình nhún vai:

- Thôi tôi mày tha cho tao nhân. Hả đi chứ yêu với chứ đang chờ tôi mất óc. - Tôi thì mất hết cả đầu rồi với nhào tìm giật để nhúng vào sọt rác.

BÀI DẠY THI S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

Như Vân ngăn lại:

- Ừ ừ ừ, ngốc à ta nói như thế này thì mày phải viết thôi đáp lại chứ, chứ làm bần thôi mà!

- Tôi thì mày muốn làm gì thì làm đừng quá mức là được. - Tôi vội úp mặt vào bàn, mệt cho hai con như nhí nhó ừ ừ làm gì thì làm.

Tôi vừa nói dứt câu, lũ bần tinh nghịch đã nhanh tay xé "rút" mặt tôi giở trong túi, hí hửng viết: "Gửi bạn Quốc Anh, mình vô cùng ngạc nhiên vì bạn giúp mặt tâm hồn "thanh thản" giữa chốn trần gian thì "sinh tử" đầy cam go, nơi tình làng nghĩa xóm, mình đừng ý thức làm quen của cậu. Nhưng chú ý mặt điếu là lần sau như thế ng cái gì ăn được mặt chút nha, mà ăn được vụn của đồ, phải mặt viết ba chữ mặt được nha. Vì mình còn có hai đứa bạn thân "đồng nghiệp" nữa. Gửi bạn của thân - Quốc"

Con Cúc viết từ đâu thì như Vân ôm bụng cười từ đó. Nó nhao nhao lên:

- Vây là đợt này tôi mình bị thu rồi hen!

- Chà sao, có quà tiếp cho chị em mình ăn khuya rồi.
Tôi nhìn Cúc ái ngại:

- Mày viết vậy có ác quá không?

- Ác gì mà ác! - Cúc quắc quắc - Không chừng tao viết được đuôi cho mày cũng nên!

Vừa cười hi hi, Cúc hí hửng đặt lá thư hời hợt vào ngăn bàn tôi hết nhá vừa lập mặt chỉn công gì đó hi hi hách lăm.

BÀI DẠ THI SỐ 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

Ngày qua tháng lại, cái tên Quốc Anh đó vẫn gọi tôi và quà kèm theo cho tôi đều đặn: lúc thì ba trái lựu, lúc ba cây kẹo, lúc ba chiếc bánh tráng... Tên đó tâm lý phải! Mọi lần được thưởng, tôi có cảm giác gần gũi khó tả, nhưng bây giờ tôi chỉ nghĩ đến bạn bè, lúc thì hỏi bài tập, khi thì hỏi xin ý kiến về mấy vấn đề nan giải. Nói chung chỉ xoay quanh việc học nên tôi khá là an tâm.

Một hôm như Cúc nguyệt tôi và như Vân lại với về một nghiêm trọng:

- Không thể như thế được, chúng tôi là mình cần viết thư qua lại mà không biết một "giám đốc cung cấp thực phẩm" cho họ?

- Hay là mình đi tra tên Quốc Anh đó đi. - Vân liếc tôi hỏi: Tìm anh chàng Quốc Anh đó nha mày.

- Ờ, tùy thôi mày. - Tôi đáp với niềm căng - Nhưng bằng cách nào cần chứ?
Con Cúc đưa ra một kế hoạch đã chuân bị từ trước:

- Thế này, chiều nay lúc 4h tôi là mình đi học rồi nộp vào đầu đó xem tên nào là thực phẩm.

Chúng tôi tán thành với ý kiến của con Cúc. Quả thật, tôi cũng khá tò mò về chàng Quốc Anh này, tôi đang không thân không thiết lại cho bạn tôi những món quà, không biết dùng món của của ta như thế nào? Có gì trong trí tưởng tượng của tôi không? Chiều hôm đó, bạn tôi phác sẵn đường sau bãi cây trước cửa lớp, đợi hết học sinh ra về. Bạn tôi chờ một hồi rồi đứng lên, tìm tôi để phác thảo khi thấy một tên tôi gặp bên cửa vào đặt lá thư vào ngăn bàn tôi. Con Cúc bằng nhẩy vào, hét toáng lên:

- Ái chà, hóa ra của là thực phẩm đang sau những lá thư như? Quốc Anh.

Tên đó gật đầu ngượng, hai tay run run cầm lá thư, chừa khoảng trống nào thì như Vân chen ngang:

BÀI D ̣ THI S ̣ 6

Vi ̣t b ̣i Ban Biên T ̣p

Th ̣ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

- B ̣n này bi ̣t h ̣t r ̣i ngen. Ông h ̣c l ̣p khác mà dám nói là cùng l ̣p nè, ông là ai, mau khai thi ̣t đi đ ̣ đ ̣c b ̣n này khoan h ̣ng!

Tên đó nhìn tôi nh ̣ ra v ̣ c ̣u c ̣u tr ̣c s ̣ ranh mãnh c ̣a hai đ ̣a b ̣n.

- Tôi... tôi s ̣ gi ̣i thích. Tôi là Huy, h ̣c l ̣p bên c ̣nh, th ̣c ra nh ̣ng lá th ̣ này không ph ̣i tôi gi ̣i Qu ̣nh mà là m ̣t ng ̣i khác nh ̣ tôi...

Con Cúc đ ̣p tay xu ̣ng bàn:

- À, à... còn ch ̣ m ̣u trong v ̣ này n ̣a à. Là ai, mau khai ra cho tôi!

- Là... là Dũng nh ̣ tôi gi ̣i th ̣ cho Qu ̣nh. Dũng vi ̣t, còn tôi ch ̣ là ng ̣i đ ̣a th ̣ thôi. - Th ̣ng Huy ̣p úng - Các b ̣n đ ̣ng nói v ̣i th ̣ng Dũng nha, không khéo nó không cho tôi xem bài ki ̣m tra m ̣t!

Cu ̣c nói chuy ̣n đang gay c ̣n thì b ̣n tôi b ̣ng hoảng h ̣n khi bác b ̣o v ̣ h ̣ng gi ̣ng:

- Các anh ch ̣ làm gì mà gi ̣ này còn ch ̣a v ̣ n ̣a h ̣?

Nh ̣ Cúc l ̣u t ̣u theo tôi:

- Nh ̣t m ̣y r ̣i nha Qu ̣nh!

Con Vân ph ̣ h ̣a thêm:

- Anh chàng Dũng mà con Quỳnh thấy ngày nay thấy nó rồi hen?

Tim tôi nhớ đến lô tô trong ngực, hai má nóng ran. Tôi nhớ đến lần, tôi chưa từng có cảm giác vui mừng đến con trai nào như ngày với Dũng thì khác. Dũng là đến con trai mà tôi mến mộ và nể phục nhất. Dũng vừa học giỏi, đẹp trai lại hát hay, chơi thể thao giỏi, đặc biệt là cái tính lẳng lúng khiến con gái phải sắp thành hàng theo học. Thế nên mới đến con gái tóc tai bù xù, cạo ngày chui cảm vào máy quyên sách như tôi càng không có cảm hứng. Tôi đã từng nghĩ vậy. Nhưng giờ đây, cái tên Dũng "đáng thương" ấy lại là người thương mến cho tôi suốt mấy tuần nay làm tôi bối rối đến ngỡ ngàng không yên.

Sáng hôm sau và ngày sáng tiếp, con Cúc và con Vân đã chuyển những quyên viết thi gửi đến gửi lại cho tôi. Máy dòng tôi viết cũng khác từ nó là bao, nào là "Quả Anh đến thi khi gì, ngành gì, mua vào trường nào" hay "ông đã ôn bài xong chưa". Nếu mới chuyển vào xem ra như Trái Đất vẫn quay xung quanh Mặt trời thì thanh xuân tuổi mới tám của tôi có lẽ sẽ không sống gió và bập bênh như thế.

Một hôm, tôi đang loay hoay đến chỗ Dũng gửi thì tôi đến sau thầy Nam đã đến từ lúc nào không hay. Thầy gửi tôi gửi ra khỏi tay tôi, đôi lông mày thầy nhíu lại: "Gửi Quỳnh, tôi mai bận rồi không? Mình mua học bản đi xem phim và nói chuyện, nếu bận đến ý thì 7h tôi mai tôi gặp Hòa Bình nhé!" Thầy Nam đến to lên, cặp lông mày bận rộn của người nghệ sĩ, bận nhìn chằm chằm về phía tôi từ ý gửi uớt, riêng chỗ có Cúc và Vân là lo lắng cho sự cố ngoài ý mua của tôi. Thầy đến phòng học bàn:

- Ra chơi xuống phòng giáo viên gặp thầy.

Đầu óc tôi như quay cuồng, tôi không tìm thấy một điểm tựa thăng bằng trên không gian. Thầy Nam vẫn nói tiếng khó nhốt trường, lại cảm học sinh yêu đến những nhút, càng nghĩ tôi càng thấy cuộc đời mình bực tức đây.

Đó là khoảng thời gian đầu khi nghĩ đến của tôi, vừa về đến nhà đã thấy ba mẹ đón sẵn trên cửa cổng trách mắng:

- Mẹ nghĩ nay tuổi đến mà yêu với chưa đến. Có biết mà khi công lo cho con ăn học không

h?

Ba tôi thì vô cùng thút thít:

- Đem đi n tho i v i máy tính ra đây, ba s c t đ n khi nào con thi đ u Đ i h c.

T i hôm đó tôi đã khóc, khóc r t nhi u. Cu n tròn t m ch n tôi v a khóc v a nghĩ mình đã làm sai đ i u gì? Mình và c u ta ch là m i quan h b n bè bình th n g, không, là do th y Nam, th y đã nghiêm tr n g hóa v n đ l n, tôi ghét ba m , gét c nh n g ánh m t gi u c t nhìn tôi ban sáng, ghét cái ng i tên Dũng đó đã ở đ u khi mình g p khó khăn? M c k cho h n ta đ n g đ i m t mình r p, ngày mai tôi s nh n l i v i dòng ch "Mình s đi, c u ch t nhé" cho b t c!

Ngày qua tháng i, hôm thì m tôi ch tôi đi h c , lúc thì b tôi. Nh Cúc và nh Vân c n g h t i chia s , nh n g lá th g i đ n trong ngăn bàn tôi đ u ch n g m àng và cho chúng vào s t rác. Tôi b t đ u lao đ u vào sách v đ n c quên ăn quên ng vì lý do mu n th hi n cho ba m , th y Nam và lữ b n th y s sai l m c a h . Và k t qu cu i cùng cũng nh mong đ i, năm đó tôi đ u Đ i h c nhân văn, nh Vân thì đ u tr n g Y, con Cúc thì đ u tr n g Lu t. Hôm chia tay, b n tôi v a m n g v a vui c ô m ch m l y nhau, nh Cúc nói v i tôi

- Mà bi t gì ch a? Th n g Dũng đ u tr n g c nh sát đó mà!

- K h n ta. T không quan tâm! - Tôi g t ph t i thông báo c a nh Cúc, qu th t, trong lòng tôi v a m n g v a trách. M n g vì cái tên l nh l ùng y đã thành anh h c viên c nh sát, khoác lên mình màu áo xanh mà tôi v n h n g ng n g m . L i càng trách anh ta t i sao không g p tr c t p mình mà bày t . Nh n g câu h i y c khép l i mà ch a có l i gi i đáp.

Hôm nay, gi a Hà N i l nh giá, tôi b t ch t tìm ra h i m c a lòng mình. N u là tôi c a năm năm v tr c - m t thi u n ng ây ngô hi u th n g s nhào t i anh ta mà níu l y c áo đánh cho anh ta m t tr n và h i v nh n g câu h i bằng qu ngày y. Nh n g tôi hôm nay - cô gái tr hai m i ba tu i đã đ tr n g thành đ suy nghĩ v chuy n lúc còn th , bi t tìm ch c m xúc c a

BÀI D THÌ S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

mình, nghĩ là mình có gì dám chắc là Dũng đã gọi cho tôi, là nào là thằng Huy nói dối thì sao, càng nghĩ tôi càng buồn cười vì sự ngây ngô, ngốc nghếch của mình.

- Dũng đó hả? Ông khác quá làm tôi nhận không ra luôn. Đồ này công tác ở đâu rồi?

Dũng mỉm cười, giọng ân cần

- Dũng đang công tác ở Hà Nội. Quanh cũng làm việc ở Hà Nội hả?

- Đâu. - Tôi là chủ ngân hàng ngân hàng - Quanh làm phóng viên ở Tam Kỳ á, đừng đi công tác ở Hà Nội

Bỗng từ đâu, một cô gái với một chiếc quần phồng màu xanh lục lục nhìn Dũng:

- À, anh quen cô này hả?

Dũng nhìn cô gái lục lục ánh mắt thân mật, giọng thì thầm với tôi:

- Đây là Tuyet, vợ của anh Dũng. Còn đây là Quanh, bạn học cấp ba của anh.

Tôi nhớ không lầm, hóa ra anh đã có bạn gái, anh chính là tôi với bạn cùng ngày này,... sau khi trò chuyện vui vẻ một hồi. Hai người đó dắt tay nhau ra về. Tôi nhìn mãi, nhìn mãi với màu xanh lục lục, quàng quần rồi dắt đôi, bắt gặp tôi mỉm cười, tôi mỉm cười tám lăm ra quần rồi dắt đôi trong tâm trí tôi, cái tôi không còn là con nít ngây thơ của anh đã trở nên thành, cái tôi giận ghét thói thường, sáng ngời chiếu mặt. Đột ngột, thanh xuân khi tôi mỉm cười tám lăm rồi cháy, tiếp sức mạnh cho bao hoài bão và ước mơ tôi trở thành cô gái với bạn cùng trên đời. Dù thanh xuân là sóng gió thì ta vẫn muốn một lần được hòa mình vào cơn sóng dữ dội mà cháy hết niềm đam mê.

Tôi lấy điện thoại ra và nhắn tin cho ba mẹ: "Con gái yêu ba mẹ nhiều lắm!"

Tôi gửi mail cho thầy Nam: "Con vô cùng xin lỗi và cảm ơn thầy. Nhân ngày Nhà giáo Việt Nam con chúc thầy sức khỏe, hạnh phúc và luôn thành công trên con đường giảng dạy"

BÀI ĐỀ THI SỐ 6

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

Sau đó, tôi gọi điện cho anh Cúc và anh Vân: "Tao tìm được câu trả lời rồi tôi mày!"

Thanh xuân của tôi trôi qua thật đẹp, thật ý!

-Hết-